

Steget innan steget

Titeln "Dolly" är tveeggad, som så mycket i vårt konstnärskap och arbete. Ett tecken skriker åt flera håll samtidigt, flera röster stämmer in i harmoni och blir *en specifik* ton. Innanför denna text och i detta faktiska, filosofiska och hypotetiska rum väljer vi att distribuera språket som vi vill och hävda det tvetydiga som entydigt, och det entydiga som tvetydigt.

Koreografi omskriver och omprövar sin förra definition. Man kan aldrig vara helt säker på vad det egentligen är. Och det är nog förresten inget per se. Koreografi blir till i mötet med något, kanske. Det kan till exempel vara kanalen genom vilken dans framställs. Hur kan vi skapa danskonst som synliggör dansen som ett polyfont hantverk som läser och skriver simultant, där avstånd, reflektion och inlevelse är ingredienser som gör att vi kan nudda upplevelsen av att något talar till oss, som varken är språklös eller språk, men som lyckas för-täta ögonblicken?

Vi gillar det där glappet som uppstår mellan dansare och koreograf, mitt i arbetet på golvet. Det är en kittlande plats, en gåta och ett mysterium. Här bakas bökliga begrepp. *Gestaltning* och *Interpretation*. Stora ord som ändå är centrala för det vi gör när vi gör det vi gör. Vad gör vi då?

Vi gör om och gör om, vi knådar den friktionsyta som uppstår mellan en artikulerad dansande kropp och ett omprövande av det språk och den estetik som uppstår när ekvilibrist möter intimitet. Mänskligt beteende synliggörs sida vid sida med konstruerade

poser, och där det uttalade men mest direkta tilltalet sker via de högst existentiella affektiva känslor vi känner i mötet med dansen.

Hej och hå, alla dessa ord för att sätta ord på och benämna det som inte riktigt bär något namn eller det som också undflyr sin egen skugga. Trots detta vet vi alla ungefär vad ett glapp är och vad en paus är. Där ligger grunden till kontakt både mellan dansande kroppar, men också med den publik vi öppnar upp vårt arbete för, kanske. Och ett glapp är ju också en paus och en paus är alltid entydig, annars är den inte riktigt en paus, men samtidigt, ur den typen av entydighet, uppstår en tvetydig potential.

Under tio års tid har vi kallat detta glapp som alltid sker i all typ av kommunikation och således också i den dansande kroppen, för "Missförståndets Estetik." Denna lokala plats, knuten till meningsutbytet som sker just där och då, genererar en mystik mitt i det konkreta, något som inte bara är kommunikation utan också något mer, just därför att det släpper in missförståndet som medskapare till det som framträder, och därmed blir det vi kallar konst.

Ur denna rörelse, in och ut i språkets och dansens rum, blåser vi liv.

20 feb. 2024 kl. 20:55 skrev Squarespace <form-submission@squarespace.info>:

Sent via form submission from Patricia Lorenzoni

Namn: Madeleine Lindh

E-post: info@oreller.se

Ämne: 2 ex av Mama Dolly

Meddelande: Störtloppsvägen 20
129 47 Hägersten

Hej Patricia. Jag heter Madeleine Lindh och jag arbetar med dans, koreografi och scenkonst. Jag skulle vilja beställa två stycken exemplar av Mama Dolly. Jag och min kollega Anja Arnquist gör i höst en dansföreställning på Moderna dansteatern i Stockholm, DOLLY, som kretsar kring celldelningens poetik, subjektivitetens utsmetade gränser och en konstruerad tillblivelse i samtiden. För typ tolv år sedan läste jag din bok och den klingar än, men nu är det dags att läsa den igen, och denna gång i relation till mitt och min kollegas föreställningsprojekt, som på sina sätt håller en förlängd hand med denna din bok redan, om än utifrån minnet av en läsning för tolv år sedan. Jag minns att jag bland annat fastnade för hur du skrev om Fåret Dolly och Dolly Parton. Dessa bägge blondiner och dockan finns med i vårt arbete, som figurer att göra läsningar kring att blåsa liv, likväl som Clarice Lispectors bok med samma namn. Ute i periferin finns såklart Jonna Bornemarks jag är himmel och hav och hennes filosofiska undersökningar kring livets början. Den språklighet, som våra kroppar producerar, när vi arbetar med dans och koreografi, står i relation till och samtalar med din bok och dessa andra tänkare och författare. Nu vet jag inte direkt varför jag skriver så långt, men kanske är det för att du känns bekant eftersom jag refererat till Mama Dolly under så många år. Det känns speciellt att faktiskt köpa boken nu och jag vill avsluta med att säga tack för ditt arbete. DOLLY-föreställningen kommer till i kölvattent av denna fina bok!

Allt gott

Madeleine Lindh

Beställ: Mama Dolly 100 kr

Ett par

MASHA TAAVONIKU

Sedan 2015 har Masha Taavoniku återkommande arbetat tätt intill Anja Arnquist och Madeleine Lindh. Efter åtskilliga timmar av närhet till deras dans, kommer här en text som sätter ord på hennes möten med deras rörelser.

Ett tunt lager av minimala stenpartiklar täcker varje enskild sten. Deras fötter, iklädda ökenkängor, stapplar framåt med absolut precision och varje gång en av sammanlagt fyra fötter möter marken formas ett knappt synligt moln av damm. Två par fötter, ett par kroppar, olika och lika, på samma gång oändligt många och enbart en. Stenarna knastrar under trycket från skorna och bygget av ett bo är igång. Som duvor flyger de ner mot marken, tar varsin gren i näbben och förflyttar den sedan upp till en stor terrakottakruka på balkongen ovanför, ner och upp, gren för gren. Nästan tio år har gått sedan denna första gång jag såg dem dansa och dörrarna öppnades mot ett eget rum.

Ibland när stater, kommuner eller städer planerar sin infrastruktur och bestämmer var alla vägar ska dras blir det alltid också så som de inte tänkt sig. Precisa planer och exakta kalkyler spelar mindre roll för förr eller senare begär någon en väg som inte finns på kartan. I saknad av stig påbörjas utan eftertanke ett tveklöst stegande, och när samma sträcka tillräckligt många gånger har bevandrats blir den plötsligt synlig även för andra. Det nedtrampade gräset visar världen en väg möjlig att ta.

Fler och fler blir de sedan, stigstegen, och överallt växer allt fler stigar utanför kartan fram. Google Maps kan inte hjälpa oss att hitta dit. Teoretikern Sara Ahmed har skrivit om detta och då kallat det för *desire lines* – ett slags lustens linjer som inte alltid är fysiska vägar men ibland kan vara. Allt behöver med andra ord göras annorlunda för att kunna förnimmas och sedan göras på nytt.

De är Ett par som dansar fram lustens linjer.

ett par som tar de första samstämmiga stegen på stigen som inte fanns
I feel lucky to be alive to see it
stigen som inte var en stig låg innan dess outvecklad under grönt gräs under stenar och grus under myror på rad, under grenar som blåst ner

från träden när det var storm, under hackspetten som mitt i vintern flög in i vardagsrumsfönstret och sedan, i en blå plastpåse, bars ner mot platsen för att begravas under snö och löv
helt intakt var den, inget blod
tjälen gjorde det omöjligt att gräva i jorden,
och vem har ens en spade av glödande stål direkt från stålverket?
inte jag och inte min granne
all snö låg i vägen och stigen där under,
helt omöjlig att se?
och eftersom jag själv har så... långa ben
var det aldrig möjligt att själv ta de första stegen
inte ens på sommaren
och det är fortfarande för svårt!! men det gör ingenting längre
andas in, andas ut, näsa och mun
alltsedan ett par tog de första samstämmiga stegen på stigen som inte fanns förstär jag att stigen finns där och den vetskapen är allt jag behöver och det går inte att förklara bättre än så
jag tror att ni kan förstå, jag tror faktiskt det, och om inte så
sorry
men om ni tittar extra noga så kanske
håll för ena näsborren – in
håll för andra näsborren – ut
sluta tänk på jobbet eller döden eller pengar
saknar ni stigen?
dumt att sakna
alltså, den finns ju där
säg tack!
Tack!
Bä!

Insidan ut

MASHA TAAVONIKU

I den torra marken under de grönskande trädens kronor ser hon ett hål. Det är högsommar och hon står i allén på Viale Giuseppe Garibaldi i Venedig. De flesta människor som passerar platsen lägger inte märke till hålet, än mindre ägnar det någon vidare eftertanke. Men eftersom hon är en osedvanligt observant person som dessutom aldrig låter sig distraheras av andra människor, ser hon det. Nyfiken som hon är på nästan allt annat stannar hon upp och snart därefter framträder än fler liknande små hål i den närliggande marken. Mängder av människor, på väg någon helt annanstans, rör sig genom allén alltmedan hon står kvar och stirrar sig blind.

Hålen har ungefär samma bredd som cigarrer, eller nej förresten, snarare någonstans mitt emellan cigarrer och cigaretter. Först tiotals, sedan hundratals, kanske till och med tusentals; hon tappar räkningen eftersom mängden snabbt gör det omöjligt för henne att titta sig fram till ett exakt antal. Solen är obarmhärtigt ljus och hålen svarta som natten så hon förstår att de sträcker sig djupt ner i jorden. Om det vore möjligt skulle hon krypa ner i ett av dem och aldrig någonsin komma ut igen, hon längtar tillbaka till ett inuti hon inte minns, men är tyvärr alldeles för stor för att få plats.

”Den oundvikliga frågan när det kommer till hål likt dessa är om deras existens är konsekvensen av att någon tog sig in eller var på väg ut.”, mumlar hon för sig själv. Mumlandet har kommit med åren. Hon är inte särskilt gammal men allt oftare upplever hon det nödvändigt att inte bara tänka en tanke utan också uttala den i ord.

Målinriktat rätar hon långsamt ut sin annars nästan alltid krökta nacke. Med blicken lyft från marken är utsikten givetvis annorlunda, genast på samma gång fortsatt specifik och mer omfattande. Innan hon fick syn på hålet letade hon inte efter någonting särskilt. Men alltsedan hon såg det kan hon inte sluta söka efter fler hål, och eventuella andra detaljer i landskapet som skulle kunna bidra med någon slags ledtråd. En ledtråd om vad...? Det är alldeles för tidigt för henne att säga men hon har full tilltro till den bitvis påfrestande processen. Hon vet av erfarenhet att det alltid är ungefär så här det börjar.

Av ren nyfikenhet pressar hon nacken ännu längre bakåt i en båge hennes kropp är ovan vid. Det knastrar till inuti huvudet. Ett par meter upp på den skrovliga stammen ser hon plötsligt ett några centimeter stort insektsliknande hölje. Den transparenta, gulaktiga färgen antyder att den ömsade och uttjänta

rustningen var lämpad för ett liv under jord bortom solens strålar. Synen är extraordinär men trots den tillfälliga distraktionen har hon inte glömt bort hålen.

”Det var alltså så att någon var på väg ut och inte in...”, mumlar hon vidare och fortsätter: ”Det kan omöjligt ha varit av fri vilja utan snarare en nödvändighet utan återvändo.”

Hon tar ytterligare ett par steg mot trädstammen och nära inpå kan hon se att skalet i själva verket inte är ett skal utan ett exoskelett, en typ av skelett fullt möjligt att någon gång under livets skede göra sig av med då det sitter på utsidan av kroppen och inte inuti. Metamorfosens spår tecknar sig inför hennes ögon: från genomskinlig förlaga har nymfen från underjorden offrat sitt skal och under solen förvandlats till mörk, bevingad insekt. En resa mot förverkligande, för den egna artens fortlevnad, enbart ett par veckor innan den fullvuxna cikadans sista dag i livet.

Efter årtal av överlevnadstörstande sugande på trädens saftiga rötter borrhade sig de tjocka larvliknande nymfarna genom den torra jorden och ut i världen. Ett målinriktat grävande vars sista ansträngning formade de svarta hålen i marken. Med snabba steg vandrade nymfarna sedan vidare mot träden och upp på stammarna, varpå deras ryggar sprack upp och exoskeletten föll av. Med gäll och ihållande sång lockar nu de färdigutvecklade cikadahanarna

till sig honorna för parning. Ljudet från trädskronorna är öronbedövande skriklikt.

”Det är en instinkt många arter verkar besitta...”, säger hon tyst för sig själv, ”att skrika rakt ut efter att ha introducerats till världen utanför.”

Inom kort ska även denna nya generation cikador komma att lägga sina ägg i några av trädens många barkspringor och när äggen väl kläcks ska larverna falla mot jorden för att där gräva sig mot dess insida. Årtal spenderas sedan nere i marken och därefter enbart en kort stund på utsidan. Det är ett cirkulärt, än så länge intakt, system utan någon tydlig början. Men också jorden skriker, hon har hört det länge nu. Väl medveten om situationen förstår hon att denna perfekta cirkel av liv och död när som helst kan komma att kollapsa. Den här sommaren kommer att slå alla tidigare värerekord.

Mörkret lägger sig likt ett tjockt täcke över staden och sveper in henne i en något naturligare tillvaro. Hålen i marken syns knappt längre så hon vänder sig om för att promenera längs med vattnet tillbaka mot hotellet där hon spenderat de senaste 15 nätterna. Solens frånvaro till trots fortsätter svett-dropparna att formas på hennes panna. När varje droppe svett blivit tillräckligt stor för att släppa taget om huden rinner den långsamt ner över hennes ansikte och vidare mot

marken. Trots att skyddande barriärer har installerats på botten av lagunen har vattnet denna kväll höjt sig ovanför den tidigare gränsen mot land. Stilla vågor smeker det stenlagda promenadstråket vid hamnen och med blöta fötter promenerar hon hemåt i det hav som någon gång kan komma att svämma in över både stad och land.

Utan minsta tvekan minns hon vägen hem: höger, vänster, upp genom tunneln, höger igen, in i den smalaste av gränder och sedan ut på det öppna torget med den barocka kyrkofasaden och alla duvor och enstaka måsar. En bit in i på en gata vid andra änden av torget stiger hon utmattad in i den luftkonditionerade hotellreceptionen, och utan att stanna går hon mot hissen förbi en ännu svettigare kvinna med två stora resväskor och alldeles för mycket kläder på sig. Den närapå kroppstempererade värmen som var så naturlig som foster i magen är som vuxen människa plågsam att erfara utomhus i staden. Kanske var det inte heller helt behagligt inuti magen, hon minns ju ingenting från tiden och då fanns heller ingenting att jämföra med. Ingen tanke hade formulerats och utrymmet var obefintligt för valfrihetens totala hysteri.

Hotellsängen är för hård men oavsett omständigheter somnar hon alltid snabbare än de flesta. På natten drömmer hon om den gamla kyrkan Santa Maria dei Derelitti på torget alldeles intill. Med kraft drar hon i drömmen upp den tunga trädörr som innan dess alltid varit låst och genast tränger en sval bris ut ur byggnaden. Hon tar några steg in i det dunkla kyrkorummets och gräver snabbt i fickan efter ett par mynt att lägga i den lilla bössan alldeles till vänster om entrén. Två mynt ger två ljus och hon tänder ytterligare ett i raden av alla ljus hon genom åren har tänt för sin avlidna mormor. Alldeles bredvid placerar hon därefter ett allra första ljus för sin nyligen bortgångna farmor. När tystnaden lägger sig hör hon ett svagt bråkande ljud i fjärran.

Manad av ljudet lyfter hon hastigt blicken från ljusen och trots att hennes ögon knappast hunnit vänja sig vid mörkret skymtar hon ytterligare en dörröppning i andra änden av det stora kyrkorummets. Instinktivt dras

hon mot bråkandet och när hon når öppningen söker hon med sin ena hand stöd mot väggen i den smala korridoren. Framåt ska hon och med en drivkraft så stark står varken rädsla eller oro i vägen för nästa steg. Vid korridorrens slut når hon det anslutande, sedan länge nedlagda, barnsjukhuset.

”Bäåååå bää...”

Rädd för att missa någonting avgörande börjar hon småspringa genom byggnaden. Andningen är tung men kontrollerad — in genom näsan, ut genom munnen — för att varken tappa kraft eller översikt över situationen. På väg ut ur en av många sjukhussalar snubblar hon plötsligt till på det skrovliga stengolvet. Med en duns slår hennes kropp i väggen mittemot och faller mot marken. Smärtan bultar i hennes högra arm men hon skakar av sig den initiala chocken och reser sig varsamt upp. När hon vänder sig om i sjukhuskorridoren ser hon det: blixstillastilla står det vitgråa fåret bara ett par meter från henne. Näsborrharna vidgas när djuret drar efter andan. En stadig blick möter hennes flackande, och när de sett varandra börjar den fluffiga kroppen långsamt att röra på sig.

Steg för steg leder fåret henne upp för en monumental spiraltrappa och med jämna mellanrum vänder det sitt ansikte mot henne för att säkerställa att hon fortfarande följer med. Halvvägs upp för trappan vänder det utan förvarning om igen, bräker och rör sig fram och tillbaka i en ömsom finkänslig ömsom alldeles ologisk koreografi. När de tillsammans når trappans slut vallas hon genom en lång korridor och vid det avlånga rummets ände stiger hon åter in i kyrkan där allting började. I ljushållarna invid huvudentrén brinner fortfarande hennes två ljus.

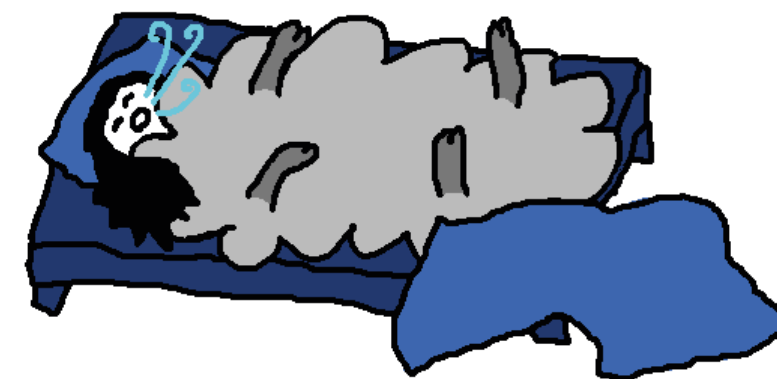
Vid det enorma kyrkorummets ungefärliga mittpunkt stannar fåret upp och lägger sig ned på det rutiga stengolvet. Hon hukar jämte djuret och knyter sin högra näve för att med den söka stöd från det svala golvet. Med sin vänstra hand smeker hon fåret över nosen och känner andedräkten stötvis värma hennes kalla fingrar. Darrig lägger hon sig sedan ner tätt intill den varma, ulliga kroppen. Från platsen på golvet känns det inte längre som att hon har något tak över huvudet för taket

är så långt bort att rummet har förvandlats till ett helt eget universum.

När hon vaknar på morgonen ligger hon mjukt. Från ryggläget lyfter hon en aning på huvudet och ser sin smutsgråa mage; täcket som nätt och jämnt ligger kvar ovanpå henne är på väg att glida ner helt och hållet. Luften är sval

och hon alldeles lagom varm. Kroppen är täckt av vackra spiralformade lockar och hennes fyra ben, korta men perfekt anpassade till den stabila kroppshyddan, sprattlar energiskt framför ögonen på henne.

”Vad har hänt med mig?”, tänker hon. Det är ingen dröm. Allt är exakt som det ska.

besen i maddes del

del
~~drog~~

Dolly Diary

16

Att vara intresserad av ett inuti, kunde ju tyckas generellt. Vi befann oss ju praktiskt taget konstant i ett inuti. Våra tankar var inneslutna i en kropp, en kropp som kanske var beklädd, som kanske bebodde en plats, som var lokaliserad i ett område, som en del av en större bit land och som i ett vidare perspektiv blev en bricka i ett slutet macrosystem.

Ett inuti skulle kunna vara en hållighet, något vi kunde kliva in i, eller som vi lämnat efter oss. Ett skal som format sig så att någon eller något kunde ta plats i dess centrum och bli dess kärna.

Att tänka på ett inuti kändes som en mycket illustrativ tanke, ordet gav henne en sådan konstant av abstrakta och konkreta metaforer. Hon ville implodera, vända sig ut och in och få tala från sin mitt, inte som i "att tala från sitt innersta", nej hon ville skriva från ett centrum inom sig som hade kontakt med utsidan, rakt igenom kommunikativt.

/Dolly

Man ska inte göra samma sak två gånger, sägs det. Man kan ju gissa vilka krafter det är som tycker att det är en toppenidé.

/Dolly

Två veckor i Kalix.
Tack Jenny.
Tack doften av ljung.
Tack älven.
Tack kaffemaskinen, även om vi tappade blippen.
Tack fikarummet för samtal mellan rotmos och vänlighet.
Tack för att tiden fick vara en annan.
Nu är vi mellan projektets bultande hjärta och föreställningens första andetag.
Nästa Dansinitiativet!

/Dolly

Ibland när hon skulle prata, så tyckte hon att det kändes som att hon påstod något, fast hon inte på något sätt upplevde att hon stod, eller att hennes perspektiv var särskilt upprätt eller vertikalt. Hon promenerade sida vid sida med sitt livsmaskineri. Horisonten är inte en trygg hamn, tänkte hon när hon såg ned i sin varma famn.

Jag kanske inte är ett original, snarare ett demo-exemplar, tänkte hon. Gammal redan som ny.

/Dolly

Målinriktat rätar hon långsamt ut sin annars nästan alltid krökta nacke. Med huvudet lyft är utsikten givetvis annorlunda, genast på samma gång fortsatt specifik och mer omfattande.

Innan hon fick syn på hålet letade hon inte efter någonting särskilt. Men alltsedan hon såg det kan hon inte sluta söka efter fler hål, och eventuella andra detaljer i landskapet som skulle kunna bidra med någon slags ledtråd. En ledtråd om vad...? Det är alldeles för tidigt för henne att säga men hon har full tilltro till den bitvis påfrestande processen. Hon vet av erfarenhet att det alltid är ungefär så här det börjar.

/Dolly

17

Prins Ruperts droppe är en oerhört stark och bräcklig konstruktion. Den tillverkas genom att smält glas droppas ned i vatten och härddar i formen av ett grodyngel. På grund av temperaturskillnaden utvecklar droppen en otroligt stark yta som klarar att stå emot i princip vad som helst. Bryter man däremot av droppens svans så krackelerar hela skiten och pulveriseras omedelbart.

När mina föräldrar tog med mig till glasbruken i Småland under det tidiga nittioalet var det särskilt de små glasdjuren och glassvamparna, som fascinerade mig. När jag höll ett glasobjekt i min hand kändes sättet som djuren och svamparna hade härdat på, som att hålla i en ögonblicksbild av rörelse.

Allt eftersom glaset härdade, mitt i sin process mot en slutgiltig form, liksom på väg i en riktning där ett bestämt sentiment och ett löfte om det som var och det som hade kunnat bli, till slut fastnade i sin yta.

Det var något så oerhört trollbindande med detta, tyckte jag. Hur kunde så mycket liv finnas i något så statiskt, hur kunde så mycket mjukhet rymmas i något så hårt? Känslan av hur en bestämd subjektivitet kunde skönjas i ett ting överträffade det uppstoppade djurets simulerade livlighet, tyckte jag.

Där hittade jag fler bevis för "liv" än i de i formaldehyd konserverade kroppsdelarnas anatomiska teater.

/Dolly

*Vi samarbetar med Blankstudioblank

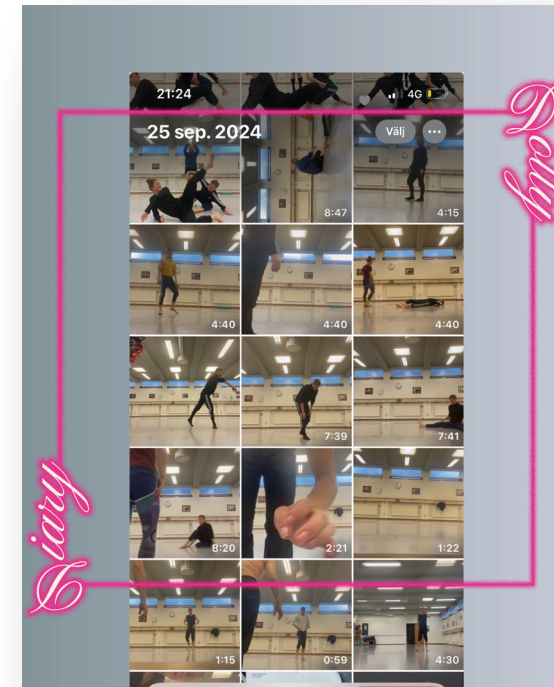
Kära Dansinitiativet TACK!
Fyra veckor i Norrbotten går mot sitt slut.
Vad vore Dolly utan er <3

/Dolly

Lagkage Kroppkaka
Dolly firar sin första dag av residens på MDT
i studio 1.

/Dolly

I dessa tider av knappa resurser i dansfältet, så reflekterar Dolly över hur frasen "A joint effort", highlightas i produktionens led, i kroppens led(er) och i konstens alla led.

Bunden till alla delar är hon både ensam och ihop, frikopplad och ihopkopplad.

Docka, dam, direktör.

/Dolly

Snart är det premiär på Dolly på @mdtsthlm.se och såhär kommer kostymerna absolut inte att se ut.

/Dolly

Dolly är inte en föreställning för barn, inte heller en föreställning för vuxna, utan en föreställning för människor mellan 10–99år.

Att välkomna en bred skara är svårt. I begreppet alla rymms ingen. Dolly övar på att stava till paradox.

/Dolly

Ytan är en chimär. Egentligen är vi fulla av hål. Perforerade och porösa suger och pyser vi oss levande, likt en blåsbälg. Som motståndsstrategi i ett allt mer binärt klimat står det på önskelistan att meningen ska oscillera i vår entydiga resonanslåda.

/Dolly

Din arm lyfts upp för att forma en gest, som passar sammanhanget. Vad sammanhanget gäller är lika otydligt som tydligt, som en riktigt lyckad lek.

Du bör sitta just så. Vi testar konstgjord andning och tar dig i vår famn.

/Dolly

Igår tog de sin söndagsvila i sandwichformat. Idag startar premiärveckan!

/Dolly

Röstens särlart, Dollys Partons sång. Hos oss, hos Dolly, en framställd syntes av samlad data, en estetisk och etisk dans på lina. En röst utan själ kopierar ett manuskript och får liv. Dolly blåser nytt liv i något som till synes är en kopia av henne själv, eller en spegling, en synvilla.

/Dolly

Någon blåser mig framåt och mina steg är ohörbara.

Som om jag vore osynlig, rör jag mig förbi alla.

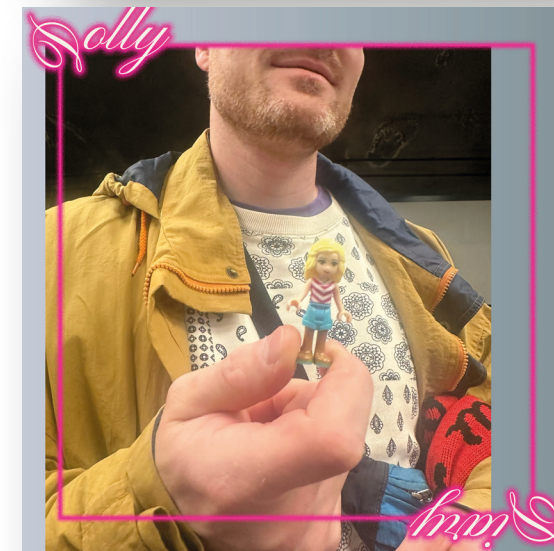
Djupt in i uller vilar mina ögon, tänk om någon visste.

Att min blick långt in i sina hålor är stadig.

I blåsten skymtar jag mig, mina drag får luft och jag dansar.

Det är en osynlig dans och med smycken känner jag inte golvdraget.

/Dolly

Hon funderar på om hennes rörelser kommer att få några likes här i framtiden, med tanke på att hon, nyss upptagen från en ficka, legat en tid i ett småfuktigt hål i väntan på att få komma ur denna grotta och istället bli till i resonans med världen, med ett par varma fingrar om sin kropp.

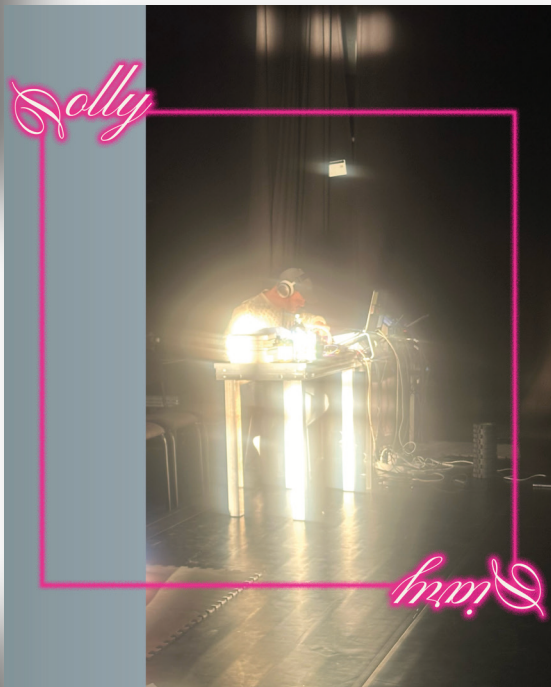
Var jag bortglömd eller saknad, undrar hon.

/Dolly

DOLLY är ett fat med ostron, i varje skal ryms en hel värld. I vissa finner man en pärla.

/Dolly

Alla delar sitter ihop, vissa är fästa mer eller mindre hårt. Ibland direkt i själva den yttre ytan ibland på insidan av ett membran. Fogarna är rörliga och fyllda av flytande serum. En tjock massa som förflyttar sig trögt fram och tillbaka.

Mellan mina hinnor skapas friktion och förnybar energi. Trådar tvinnas och gnistor producerar nytt serum, som i sin tur får systemet att fortsätta att arbeta seamless.

Ibland är ytan vilseledande grå och lös, där bakom forslas massan trögt flytande

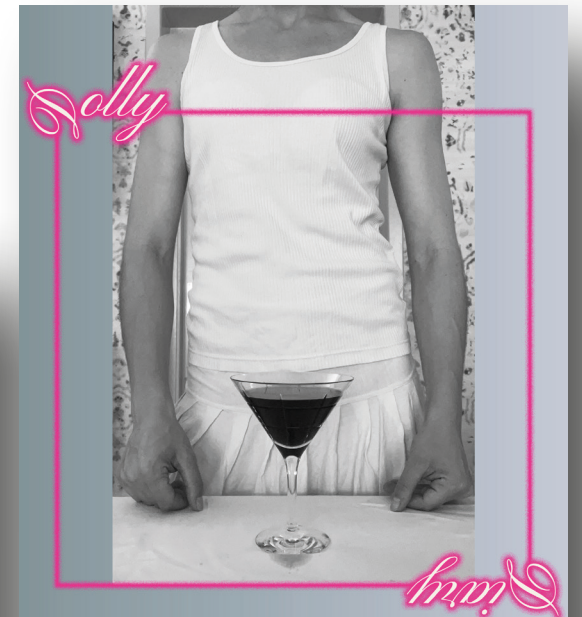
/Dolly

Vad gömmer sig under ytan? viskar du då med en varm och kladdig andedräkt i mitt öra.

Jag svarar att ingen är väl på riktigt intresserad av vad som gömmer sig under ytan, eller? De vill bara veta mer om hemligheterna bakom en så fläckfri finish.

/Dolly

Premiärdags! Skål för Dolly, nu börjar nästa äventyr. Att möta din publik. So, Happy Birthday!

/Dolly

När jag är ihålig och bara omdistribuerar min yta applåderas jag och får frågor om mina ritualer, som jag gör i elva steg. Ritualens rörelser har förvisso alla namn, men främst brukar jag titulera rörelsens effekt på ytans finish. Resultatet är nämligen valutans och rörelsen blir sekundär.

/Dolly

Inuti

Att tänka på ett inuti kändes som en mycket illustrativ tanke, ordet gav henne en sådan konstant av abstrakta och konkreta metaforer. Hon ville implodera, vända sig ut och in och få tala från sin mitt, inte som i "att tala från sitt innersta", nej hon ville skriva från ett centrum inom sig som hade kontakt med utsidan, rakt igenom kommunikativt.

Hennes ögon hade ännu en gång fastnat, det var vid valet mellan honung eller acasiahonung som tanken hade blåst iväg. En skillnad på sju kronor. Vid en skillnad på sju kronor hade hon stängt ned, inga fler val nu.

Jag saknar dig, jag saknar dig, jag saknar dig, sa hon, utan tanke på mottagare.

Det var längesedan hon känt sig så direkt i sitt tilltal, kanske var det hela sammanhanget som talade, kanske var hon inte helt ensam om ansvaret. Att ge situationen så stort mandat var nog lite för fantasifullt, men att flytta fokus från sig själv skulle vara bra hade hon hört. Hon tryckte ned fingret i jorden, det frasade, bara vetskapen om den mörka rand som blev till under nageln, gjorde att hon lät fingret stanna kvar.

Alldeles för osammanhängande hade de sagt, det kvittar vem som är upphovsperson i detta fall, hon var tvungen till att prestera nu. Det hade gått alldeles för lång tid.

Hon skälvde till, hur länge hade hon stått så här? och varför fortsatte detta samtal att besöka henne. Hon lyfte krukans och föste ned den jord som hamnat utanför när hon

lyft fingret, stängde kaffekokaren och släckte skärmen.

Ur bokstäverna på brädet kunde hon stava proximitet. Amaryllisen stod i full blom och en lång svepande rörelse längs insidan pekade i riktning mot en fortsättning.

Då plötsligt såg hon några tomma snäckskal liggande redo för till exempel små kräftdjur att bosätta sig i. Eller var de redan bebodda skal? Hon höll den lilla snäckan mellan sina fingrar och vände dess värld upp och ned av nyfikenhet. Hon stängde ena ögat och tittade efter. Vad finns där inuti?

Allt du vet men inte minns, allt du anar och tror dig veta.

Ska vi slipa samtalet mot en fenomenologisk udd eller svepa samtalet över en metafysisk horisont eller tumla runt samtalet i en språklig och filosofisk diskurs? tänkte hon, eller ska vi faktiskt börja tala från denna mitt?

Den läckande kroppen
Den porösa kroppen
Idisslandet
Den förmultnade kroppen
Den öppna munnen
Dollys revben
Att vara ett enhetligt jag

Om OR/ELLER

Credits

OR/ELLER är en vi-formation, bestående av två röster, som opererar innanför ett konstruerat subjekt. Namnet OR/ELLER är en påminnelse om dansens inneboende tvetydighet och en fingervisning om att deras konstnärskap pekar i flera olika riktningar samtidigt. Sedan 2018 driver Anja Arnquist och Madeleine Lindh OR/ELLER, med en konsekvent linje av att insistera på att ha ett ben i rummet för scenkonst för barn och unga och ett ben i rummet för scenkonst för vuxenpubliken.

OR/ELLER arbetar med förtecken av optimism, femininitet och ett aldrig sinande intresse för hantverket av att dansa. Ur ett långvarigt forskande i rörelse, låter de en specifik och multiartikulerad fysikalitet driva sin språklighet och sitt estetiska tilltal. I undersökningen av vad rörelsen förmår förmedla bygger de sina koncept, där koreografi och scenografi ofta växer fram, som sammanvävda spår. I deras interaktiva

föreställning WEB lät de dansen flytta in i en motoriserad mastodont-scenografi där barn och vuxna klättrade i ett gigantiskt nät tillsammans med Anja och Madeleine. I V kunde publiken på distans uppleva hur duon lät kroppar transformera samma rumslighet till en projektyta för ett futuristiskt dansepos. I NET översattes nätets förmåga att sammanföra publiken likt en demokratisk samhällskropp, via ett elastiskt gummibandsnät, som under två år mött många hundra barn i gymnastiksalarna runt om i Sverige och Danmark. I Terrarium byggdes en teater i teatern upp, där ett stiliserat terrarium agerade skådeplatsen för Norrdans, att i en simulerad fauna både vara varandras miljö och bli varandras landskap.

I deras konstnärskap är själva transformationskraften central, och hur dansen i sin minsta beståndsdel via till exempel ett vikt-skifte kan förflytta hela vår läsning av kropp och konstitution.

Koncept, koreografi:
OR/ELLER,
Anja Arnquist &
Madeleine Lindh

Dans:
Anja Arnquist
Madeleine Lindh
Sam Huczowski

Dramaturgi:
Kristina Hagström Ståhl

Scenografi:
Johannes Fäst

Kostymdesign:
Naemi Gustavsson

Musikdesign:
William Rickman

Ljusdesign:
Sutoda

Teknisk support:
Björn Kuajara

Text:
Anja Arnquist,
Kristina Hagström Ståhl
Madeleine Lindh
Masha Taavoniku

Art direction & grafik, illustration:
Sepidar Hosseini

Foto:
Chrisander Brun
Jim De Block

Produktion:
OR/ELLER &
Nordberg Movement

Samproduktion:
MDT & Dansinitiativet

Med stöd av:
Kulturrådet,
Stockholm stad,
Region Stockholm,
Kalix kommun,
Luleå kommun,
Danskonsulent Norrbotten
Region Norrbotten

Tack till:
Anna Nordström
Luleås Fruntimmersförening
Patricia Lorenzoni
Milou Arnquist Bood
Sixten Haag
Anders Haag
Freddie Fäst
Doris Fäst
Johannes Fäst

